

Linus Kėvelaitis

KORTAGAI

Slaptoji princo Druado
užduotis

NUO

8

IKI

12

METŲ

TYTO ALBA

Linās Kėvelaitis

KORTAGAI

Slaptoji princo Druado
užduotis

Iliustravo
Vaiva Šabrauskaitė

VILNIUS 2014

UDK 821.172-93
Ke-197

© Linas Kėvelaitis, 2014

© Vaiva Šabrauskaitė, iliustracijos, 2014

© Asta Puikienė, dizainas, 2014

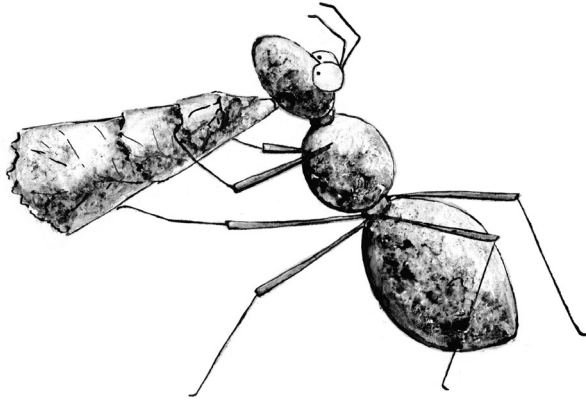
© „Tyto alba“, 2014

ISBN 978-609-466-040-5

Skruzdėliukas Dru

Aš Nojus. Man dešimt metų. Gyvenu už didelio miesto, name, kur kartais būna nuobodu. Tad susigalvoju visokių pramogų. Pavyzdžiui, einu pažiūrėti, ką veikia skruzdėlytės. Jos nuolat dirba arba kur nors keliauja. Vienos neša žemės grumstelius, kitos – visokius spygliukus, žolytes, o dar kitos yra statybininkės – stato namus. Atrodė, jog vieną iš jų jau pažįstu, nes vis nubėgdavo į tą pačią vietą ir keistai pasisukiodavo. Bet kasdien nubėgdavo vis toliau. Aš jį pavadinau skruzdėliuku Mažium. Pamenu, tą dieną gulėjau saulės atokaitoje kieme ant gulto ir žiūrėjau į žolėje bėgiojančias kelias skruzdėles. Ir štai vėl pamačiau Mažią. Jis kažkur labai skubėjo ir nubėgęs pasislėpė žolių tankmėje. Jam pradingus vėl ėmiau nuobodžiauti. Saulės spinduliai maloniai šildė ir migdė. Užsimerkęs ėmiau svarstyti, kodėl šiandien skruzdėliukas taip greitai pradingo. Įsivaizdavau, kaip jis bėgioja tarp didelių žolių, kažką renka, stato. Būtų

įdomu sužinoti, kas iš tikrųjų vyksta skruzdėlių gyvenime. Begalvodamas prasimerčiau ir pamačiau Mažiu, lipantį gulto koja. Jis užropojo iki mano ausies ir sustojo. Išgirdau keistą, silpną, bet aiškų garsą. Negali būti! Mažasis skruzdėliukas mane kalbino:

– Labas, kas tu toks?

Negalėjau patikėti. Mažius buvo užlipęs prie pat mano galvos ir kalbėjo per garsiakalbį, susuktą iš lapo. Žmonių kalba. Su manimi.

– Aaaaš Nooojus, – nustebež atsakiau. – O kas tu?

– Aš skruzdėliukas Dru.

– Dru? O aš tave kitaip vadinau...

– Gal dėl to, kad mes iki šiol nė karto nesikalbėjome?

– Tikriausiai. O kaip tu gali šnekėti žmonių kalba?

– Mes daug keliaujame ir mokomės, žmonių kalbą taip pat galima išmokti. O ką tu čia veiki, Nojau?

– Guliu, nuobodžiauju, žiūriu, kaip jūs dirbate, lakstote ir tokios mažytės panešate už save didesnius daiktus.

– Cha! Štai tau pirmoji skruzdžių pamoka – nesusidaryk nuomonės apie kitą, kol jo nepažįsti. Skruzdėliukus nebūtinai pagal dydį reikia vertinti, mes esame gerosios skruzdėlės ir mėgaujamės gyvenimu. Po poros metų, kai šiek tiek ūgtelėsiu ir sustiprėsiu, būsiu skruzdėliukas karžygys gelbėtojas, nes mėgstu visiems padėti. O dabar bėgioju po žolyną ir ieškau nuotykių.

– Nuotykių? Aš irgi norėčiau nuotykių patirti!

– Kam tau nuotykiai, Nojau?

– Na, smagu juk...

– O dar kam?

– Šiaip, kad būtų ką veikti.

– Nenuvilsk manęs, Nojau, nagi, pagalvok rimčiau, kam tau reikia nuotykių?

– Hmmmm, – susimąsčiau ir po kelių sekundžių išpoškinau: – Paskui smagu juos prisiminti, galima rasti tikrų draugų, patirti neišdildomų įspūdžių ir visai kitaip įdomiai praleisti laiką.

– Gerai atsakei! Ne veltui tave išsirinkau!

– Išsirinkai? Kam? – nustebęs spoksojau į jį.

– Nuotykiams!

– Kokiems, kur, kaip tu jų susirandi?

– Visai paprastai, vos išeinu į lauką, žiūrėk, jau kas nors vyksta, – tai paukštis, tai drugelis, tai vabaliukas, pasikalbu su visais, susipažįstu. Juk nežinai, kada kam būsiu reikalingas ir kada ko man prireiks. Būna, kam nors pagalbos reikia, būna, kad mes prašome pagalbos, pas mus pievoje visi draugiški, bijome tik piktųjų skruzdėlių kareivių – jos ateina iš tamsiojo miško.

– Tau gerai, o mano visi draugai atostogų išvažiavo, tad likau vienas ir neturiu ką veikti.

– Ar norėtum su manimi nuotykių ieškoti? – paklausė skruzdėliukas.

– Žinoma, bet aš juk daug didesnis už tave, tai kaip tų nuotykių ieškosim?

– Viską galime išspręsti, mat mes turim skruzdėlę burtininę, kuri gali paversti mažus daiktus ir gyvūnus dideliais, o didelius – mažais. Tik jie privalo neturėti jokių piktųjų kėslų, kitaip visą gyvenimą gali likti užburti. Svarbiausia, kad ji tai gali daryti tik tuomet, kai šviečia saulė. Per

dieną negali užburti daugiau nei vieno daikto ar gyvūno. Bet juos turi išsirinkti mūsų genties atstovas.

– Taip, taip, nesek čia pasakų... Tuoj pasakysi, kad mostelėjęs ranka gali miestus pastatyti ir lėktuvus žvirbliais paversti... – nepatikėjau aš.

– Tai tu netiki?

– Ne.

– Gerai, palauk, aš tuoj grįšiu.

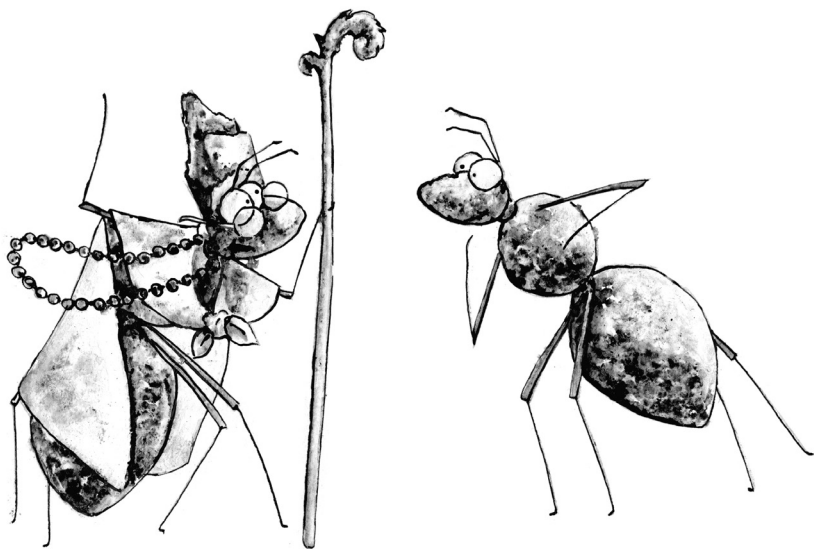
Skruzdėliukas dingo. Gulėjau nesuprasdamas, ar aš sapnuoju, ar viskas vyksta iš tikrųjų. Jei kam papasakočiau, kad kalbėjau su skruzdėle, – kvailiu palaikytų. Taip begalvodamas vėl išgirdau kažką šaukiant:

– Ar tu Nojus? – atsklido duslus, išstėtas garsas.

Pažvelgęs į gulto rėmą, pamačiau Dru ir keistą seną skruzdėlę su pasišiaušusiu galvos apdangalu, panašiu į smėlio pilis, kurias statydavau pajūryje. Jai ant kaklo tabalavo dideli karoliai iš tikrų ir spalvotų akmenėlių. Ji buvo apsisiautusi didele skara, o toje skaroje žydėjo gėlės, skraidė paukščiai, lakstė skruzdėlės, mirgėjo įvairūs augalai ir gyvūnai. Keistai sumojavusi didžiule lazda, ji paklausė:

– Tai spoksosi ar atsakysi? Tu Nojus?

– Taip, – nedrąsiai ištariau.

– Ar nori nuotykių ieškoti ir padėti kitiems gyvūneliams bėdoje?

– Noriu, jei su manimi eis Dru.

Dru linktelėjo galvą ir pamerkė man akį.

– Bet atmink, Nojau, jei nuskriausi bent vieną žolyno gyventoją, stosi prieš skruzdėlių teismą!

– Aš tikrai neskriausiu.

– Ir svarbiausia – mano burtai didelių žmonių, pirmą kart patenkančių į mūsų pasaulį, ilgai neveikia. Kad vėl būtum didelis, ne vėliau nei po trijų dienų, iki nusileidžiant saulei, turi ateiti į skruzdėlių karalystės Saulės aikštę ir ten susirasti mane. Jei pavėluosi – amžinai liksi mažas.

– Na, aš nežinau, ar norėčiau likti mažas... – ėmiau abejoti, bet čia įsikišo Dru.

– Nojau, ar mėgsti nuotykius?

– Taip.

– Ar patinka linksmintis ir krėsti pokštus?

– Taip.

– O žaisti slėpynių, bėgioti, laiptoti medžiais?

– Aišku, kad patinka!

– O ar patinka padėti papuolusiems į bėdą?

– Taip, taip, kodėl klausinėji?

– Pagalvok, ar kada kitą kartą turėsi tokią progą pake-
liauti po mūsų pasaulį kartu su skruzdėliuku Druuuuuuu.

Jis nučiuožė stiebu žemyn, šoktelėjo, įsikabino kitos
žolės ir nusileido tiesiai man ant delno. Mirktelėjo akį
ir tęsė:

– Nenuvilk manęs, aš tave išsirinkau, nes girdėjau, kaip
tu skaitai ir mokaisi, noriu iš tavęs pasimokyti. Mainais ats-
kleisiu visas skruzdėliškas gudrybes!

– O kur yra ta skruzdėlių Saulės aikštė?

– Ai, tai visai netoli, vos penkiolika bėgiaminučių
nuo čia.

– Ko, kiek? – nesupratau aš ir suraukiau kaktą.

– Jei leisis bėgioti kaip ką tik aš, galėsi lėkti tiesiai per visas kliūtis ir jų nebereikės apeiti. Tuomet užtruksime penkiolika minučių.

– Tai čia visai netoli?

– Žinoma, kad netoli.

– Parodysi kelią?

– Aišku, aš tave ten nuvesiu!

– O jeigu nenuvesi?

– Skruzdėliukas Dru niekada nemeluoja! – išdidžiai pasakė Dru. – Mano žodis – mano turtas. Gali juo patikėti.

– Kche kche kche, – atsikosėjo skruzdėlė burtininkė, – jūs čia aiškinsitės ar ką nors darysite, nes būtent šiandien yra ta diena, kai mažus daiktus galiu versti dideliais, o didelius – mažais. Nojau – tai ar nori?

Aš dvejojau. Viena mano pusė norėjo, tačiau kita bijojo. Kažkodėl prisiminiau tėčio žodžius: „Nesigailiu to, ką padariau, tačiau gailiuosi dėl to, ko nepadariau.“ Žodžiai skambėjo ausyse, tad greitai apsisprendžiau:

– Sutinku!

– Gerai, sukramtyk šią žolelę ir kartok paskui mane: „Sankturijus dakatus furtis, Tremento konti dominus, Sensibile tukumu toris, Erezi kardi minimus!“

Viską padariau, kaip liepė skruzdė žiniuonė. Ausis užgulė, akyse mirgėjo, galva ėmė sukstis, net bloga pasidarė. Užsimerkiau. Netrukus viskas liovėsi. Iš lėto pramerkiau akis – pamačiau, kad žolės tapo medžių didumo, maži akmenukai ant takelio virto akmenimis dydžio sulig mašina, o mūsų namas atrodė milžiniškas. Šiurpas nubėgo per nugarą supratęs, kad sumažėjau. Gerai, kad šalia buvo Dru, jis padaršino mane:

- Štai, esi toks kaip mes.
- Tai aš pasidariau tokio paties dydžio kaip skruzdėlytė?
- Taip, juk to norėjai?

- Kaip aš vėl tapsiu didelis?
- Kai tik norėsi, nueisim pas skruzdėlę burtininkę, pasakysi, kokių gerų darbų padarei, ir ji tave padarys tokio paties dydžio, koks ir buvai.
- Tai dar ir gerus darbus reikės daryti?
- Ar aš tau neminėjau, kad prieš ko nors prašant reikia ką nors ir pačiam duoti?
- Neee, – nutęšiau truputėlį išsigandęs.
- Klausyk, ar tau patiktų vaikai, kurie tik nuolat ko nors prašinėja?
- Nepatiktų.
- Ar norėtum su jais draugauti?
- Nelabai...
- O tokie, kurie padeda ir dalijasi tuo, ką turi?
- Taip, su tokiais patiktų!
- Tai ir čia taip pat. Turi būti pusiausvyra – jei tik nuolat prašysi ir niekam nieko neduosi, tai kam tu reikalingas?
- Bet aš juk nieko neturiu.
- Palauk, o galvą ant pečių turi?
- Žinoma!
- O kam skirta galva?

– Galvoti!

– Tai ir sugalvosim per tą laiką, kol pas mus svečiuosies, ką gero nuveikti. Kiek žinau, esi geros širdies, kitaip tavęs burtininkė nebūtų sumažinusi. O mes, mažiukai, išgyvename tik vienas kitam padėdami. Ne veltui burtininkė iš karto sutiko tave sumažinti. Ką čia mes burnas aušinam, eime geriau nuotykių ieškoti ir ką nors gero nuveikti, – tai pasakęs, jis pasuko link žolių miško.

Linksmataškė

Tvirtas Dru paaiškinimas nuramino. Negaišdamas daugiau nė minutės, nusekiau paskui jį. Žolės, kurios man atrodė mažytės, dabar buvo kaip medžiai, o akmenukai virto uolomis, viskas buvo neįprasta. Netrukus apkurtino keistas stiprus ūžesys. Jis tai sustiprėdavo, tai susilpnėdavo, buvo nejauku. Stabtelėjau ir ėmiau dairytis. Dru nesustodamas skuodė tolyn į žolyno miško tankmę, bet pamatęs, kad atsilikau, sugrįžo.

– Kas čia ūžia? – paklausiau.

– Juk čia bitės nektarą iš gėlių renka ir dūzgia.

- Ar jos nieko mums nedarys?
- O kodėl turėtų?
- Mes tokie maži...
- Bet juk mes nieko blogo nepadarėme.
- Ne.

– Tai va, pievoje mes visi gražiai sutariame ir niekas be reikalo nieko neskriaudžia. Na, yra piktųjų skruzdėlių ir kitokių priešų, bet čia mes saugūs – eime, – pamojo ranka.

Buvo nejauku, tačiau Dru suteikė drąsos. Ėjome per žolių mišką ir akmenų bei grumstų sąvartynus. Netoliese pamačiau dvi boružėles – mamą su vaiku. Mažoji boružėlė pasisveikino:

– Labas, Nojau!

Nustebau – šnekanti boružėlė! Kažin, iš kur jos mane pažįsta, juk niekuomet nesu čia buvęs, tad vos praleme-
nau:

– Labas, iš kur žinai mano vardą?

– Taigi tu išbėgdavai į kiemą, kai buvai didelis, ir skaičiuodavai mano mamos taškelius ant nugaros. O aš tupėdavau pasislėpusi ir viską matydavau.

– Aaaaa, prisimenu, aš ne vieną boružėlę taip gainiojau. Kuo tu vardu?

– Mane vadina Linksmataške, nes visada esu linksma, na, o kad mes taškuotos – tu ir taip jau žinai, chi chi chi, – droviai nusijuokė boružėlė.

– Bet tu iš tikrųjų linksma!

– Žinoma, ko čia liūdėti. Žiūrėk, turiu tau mažą dovanėlę, – padavė plonytį taškuotą boružėlės apsiaustą-kuprinę. Sulankstytą apsiaustą buvo galima nešti ant nugaros kaip kuprinę.

– O kodėl tu man ją dovanoji?

– Aš jų kelias turiu, o tu manęs niekada neskriausdavai, tik ant delno pasidėjęs ką nors pakalbėdavai ir leisdavai skristi. Man patiko toks žaidimas. Dabar turiu progą tau įteikti boruželių dovaną.

– Ačiū. Smagu su tavimi plepėti, tačiau turiu bėgti, manęs laukia Dru. Iki, Linksmataške.

– Iki, Nojau.

Sidabrinė Vakarė

Užsimečiau ant nugaros boružėlės apsiaustą-kuprinę ir patraukėme toliau. Pakeliui dar sutikome vabalą gaisri-

ninką, matėme miegantį jonvabalį, kitų skruzdėlių, galybę įvairių vabalėlių, pūkuotų ir dryžuotų kirmėlių ir šiaip visokiausių žolyno gyventojų. Visi krutėjo ir kažką dirbo. Stai ga po mūsų kojomis stipriai sudrebėjo žemė. Aš sustojau.

– Nesustok! – sušuko man Dru. – Bus blogai.

Nesupratau, kas vyksta. Priešais mane iškilo kalnas žemių sulig trijų aukštų namu. Nuo kalno viršaus ėmė riedėti akmenys ir dideli kaip mašinos žemių grumstai. Žemė aplinkui kilojosi, priekyje nuvirto žolių-medžių kuokštas, storas rąstas pakilo aukštyn ir viską pakeliui šluodamas nudardėjo į šoną. Vis dar nesuprasdamas, kas vyksta, stovėjau kaip įbestas. Kojos tarsi suakmenėjo. Nuo kalno viršaus tiesiai į mane viską pakeliui traiškydamas riedėjo autobuso dydžio akmuo. Nežinojau, ką daryti. Kažkas mane čiupo už rankos ir taip stipriai timptelėjo į šoną, kad net nugriuvau.

– Ko stovi kaip įbestas ir nieko nedarai? – barėsi Dru. – Taigi tapęs žmogum-skruzdėliuku turi žmogaus protą ir mūsų galių, tai naudokis tuo. Greičiau lekiam iš čia!

Dar sykių raginti nebereikėjo. Lėkiau, kiek įkabindamas, šokinėjau per akmenis ir rąstus. Mūsų laimei, šis žemės drebėjimas baigėsi.

– Kas čia buvo? Nesupratau, kodėl taip žemė kilojsi? –
nustebau aš.

– Negi nesi matęs kurmiarausio?

– Mačiau, kaip jie subjauroja žemę, bet kad iš niekur
nieko toks kalnas išdygtų, tai neteko matyti.

– Teks priprasti ir suprasti, kad dabar viskas kitaip, nes
esi mažiukas, tačiau protas juk tavo tai tas pats!

Žemių kalnas grėsmės nebekėlė. Nutarėme minutė-
lę atsipūsti ir pasėdėti žolių miško pavėsyje. Abu uždusę
šnopavome.

– Dru, sakei, kad aš dabar turiu skruzdžių galių? – pa-
klausiau.

– Žinoma! Nes tave mūsų burtininkė sumažino.

– O aš galiu pakelti didelius daiktus?

– Gali.

– Tai galiu ir lygiomis sienomis laiptuoti?

– Be abejonės. Tik jos nėra lygios, nes kai esi mažas,
pamatai daugybę smulkių dalykų.

– Ar gali pamokyti mane skruzdėlių triukų?

– Savaime aišku! Laukiau, kada paprašysi. Štai, žiūrėk,
imu šį spyglį ir tvirtai įsikabinęs į jį šokteliu tiek, kad nu-
skrieju net kelis skruzdžių metrus.

Dru įsikibo į spyglį, pabėgėjo kelis žingsnius, įrėmė spyglį į žemę ir šoko ant žolės lapo. Maniau, kad jam nepavyks, bet šuolis buvo įspūdingas ir taiklus.

– Dabar tu bandyk, – pasakė Dru.

Greitai padariau viską, kaip rodė Dru. Atrėmiau spyglį, šoktelėjau ir atsidūriau ant to paties lapo. Bet vos vos laikiausi, nes viena koja slydo lapo kraštu žemyn. Aš pargriuvau. Dru šypsojosi.

– Tau reikia dar šiek tiek pasitreniruoti, bet šokinėti tu moki. Dabar eime, dar kai ko pamokysiu.

Jis greitai nučiuožė lapu žemyn. Bandžiau padaryti tą patį, bet kojos užkliuvo už lapo krašto, išsitiesiau ant pilvo

ir siūbuodamas bei linguodamas į šonus nusiritau žemyn. Lapo būta ilgo, tarsi lenktynių trasa. Norėdamas atsistoti užkabiniau kitą žolę ir vėl tėsčiau visu ūgiu ant lapo, tik šį kartą kreivai. Riedėjau kūlvirsčiais makaluodamas kojomis ir rankomis. Vos nusileidęs, bandžiau pašokti ant kojų ir nusišypsojęs pasakyti, kad man viskas gerai. Nuo ridenimosi markiai sukosi galva, tad sakydamas:

– Maaaaan viiiissskkaaaaas geeerai, – trūktelėjau gerokai į dešinę, užkliuvau už akmens ir sutabalavęs kojomis šleptelėjau ant nugaros. Galvoje užė.

Dru kvatojosi visa gerkle. Juokiausi ir aš.

– Čiuožinėti tu moki geriau už mane, – pajuokavo Dru. – Pačiūžaujam dar?

– Gerai! – sušukau. – Dabar už nieko neužkliūsiu!

Sėkmingai užlipau kitu lapu ir nučiuožiau. Atrodė, tarsi leisčiausi ilga čiuožykla, kaip vandens parke. Man patiko.

– O dabar žiūrėk. Ar pakelsi šį grumstą? – Dru mostelėjo į šuns būdos dydžio žemių grumstą.

– Nejuokauk, – atšoviau, – tokio net mano tėtis nepakeltų.

– Žiūrėk, – Dru ramiausiai paėmė grumstą ir pakėlė.

Žiūrėjau išsproginęs akis ir netikėjau, kad tai įmanoma.

– Pabandyk, – vėl paragino mane Dru.

Nebeliko nieko kito, tik imti ir pamėginti. Apkabinau grumstą ir pabandžiau kelti. Štai atplėšiau nuo žemės, štai kilstelėjau ir netgi virš galvos iškėliau.

– Oho, negaliu patikėti, kad aš toks stiprus! – nustebau.

– Taip, Nojau, dabar tu daug gali, – šypsodamasis atsakė Dru.

Linas Kėvelaitis – verslininkas, kartu su sūnumi Nojumi įkūrė Kortagų karalystę ir tikisi, kad apsilankę pasaulyje, kuris gyvuoja visai čia pat, šalia mūsų, nepaklysite painiose džiunglėse, atskleisite daugybę paslapčių ir padėsite herojams įveikti visas kliūtis.

„Slaptoji princo Druado užduotis“ – pirma ciklo „Kortagai“ knyga. Dešimtmetį berniuką Nojų skruzdėlių karalystės burtininkė sumažina iki skruzdės dydžio...

Ar manai, kad tau negali taip nutikti?

Ką slepia aukštos žolės ir susiraizgiusios samanos?

Ar žinai, kas yra tragbaumas? O šviesošiaudžiai?

Ar esi sutikęs skraidenių, krebždukų, murmeklių?..

Padėk Nojui su skruzdėliuku Dru pargabenti karaliui slaptą mėlynąjį ryšulį. Jei jis nespės grįžti iki saulės laidos, liks mažas amžinai...

ISBN 978-609-466-040-5

TYTOALBA

9 786094 660405

Galima pirkti tytoalba.lt

NUO

8

IKI

12

METŲ